

Thất Tình Tiên Sinh, Buổi Sáng Tốt Lành

Contents

Thất Tình Tiên Sinh, Buổi Sáng Tốt Lành	1
1. !	1
2. Chuyện Thất Tình	2
3. Chuyện Thâm Mến	3
4. Chuyện Bao Dưỡng	5
5. Chuyện Ăn Uống	7
6. Chuyện Tình Địch	8
7. Chuyện Bạn Heo	11
8. Chuyện Cái Mần	13
9. Chuyện Hành Tây	16
10. Chuyện Âm Mưu	18
11. Chuyện Tổ Tình	20
12. Pn Chuyện Vợ Ông Chủ	25
13. Pn Chuyện Tòa Soạn Báo	26

Thất Tình Tiên Sinh, Buổi Sáng Tốt Lành

Giới thiệu

Tên truyện : Thất tình tiên sinh, buổi sáng tốt lành ! thất luyện tiên sinh tảo thượng hảo Tác giả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-tinh-tien-sinh-buoi-sang-tot-lanh>

1. !

Tên truyện : Thất tình tiên sinh, buổi sáng tốt lành ! thất luyện tiên sinh tảo thượng hảo

Tác giả : Miêu Sơ

Thể loại : hiện đại, 1×1, phúc hắc công x ngốc mạnh thụ, ấm áp, ngọt ngào, hường....

Dịch : QT đại thúc thụ..

Edit : Chanh Muối – sama

2. Chuyện Thất Tình

Lúc thấy Thất Tình tiên sinh lại một lần nữa nước mắt lưng tròng chạy tới, Thầm Mến tiên sinh bình tĩnh từ trong túi rút ra một bịch khăn giấy đưa cậu.

“Chớ má, lão tử lại thất tình rồi!” – Cậu trai tóc nâu lấy khăn giấy ra bắt đầu lau nước mắt.

“Ồ, rất lấy làm tiếc.” – Thầm Mến tiên sinh bình tĩnh gật đầu.

“Mấy lời này một chút thành ý cũng nhìn không ra!!” Thất Tình tiên sinh bất mãn hít mũi một cái, “Cậu không biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc.”

“Nếu cậu có thể thay ”Chớ má” kia đổi thành “Hu hu hu” thì tôi sẽ cân nhắc một chút.”

Thầm Mến tiên sinh cầm quả dưa chuột trong tay đặt lên thớt, lưu loát thái thành những sợi nhỏ.

“Sau này tôi sẽ đem ‘lão tử’ đổi thành ‘người ta’, cố gắng nói thử một lần.”

Dao thái lóe lên hàn quang, Thầm Mến tiên sinh miệng lưỡi cay độc tiếp tục xử lý nốt bữa tối dang dở.

Thất Tình tiên sinh tưởng tượng bộ dạng bản thân khóc đến “lê hoa đái vũ”, không khỏi rùng mình. (* Lê hoa đái vũ []: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.)

“Lão tử rõ ràng là đàn ông!” Cậu trai chống nạnh, giận dữ hô.

“Đúng vậy, đúng vậy.” – Thầm Mến một bên trả lời lấy lệ, một bên nhấc chảo, đem cá mới chiên bày lên đĩa.

Cá tươi bên ngoài rắc một lớp vụn bánh mì, sau khi được chiên vàng giòn, mùi thơm xông lên mũi. Thầm Mến tiên sinh cầm chiếc thìa nhỏ cẩn thận rưới nước sốt lên, hương thơm nồng cùng nước sốt màu hổ phách chảy dọc đều thân cá, rất nhanh tạo thành từng mảng vàng óng.

Anh lại rắc thêm một chút hạt tiêu, đem phần nước sốt còn dư rưới từng giọt nhỏ cạnh món ăn, họa thành một đường bán nguyệt ưu nhã, sau cùng là đặt hai nhánh húng quế nhỏ xanh lên để trang trí.

Mới đây còn đau lòng khôn xiết, Thất Tình tiên sinh lúc này đứng sau lưng anh mở to mắt nhìn, không tự chủ liến nuốt nước miếng.

Đợi Thầm Mến tiên sinh hoàn thành toàn bộ, nước mắt trên mặt Thất Tình tiên sinh đã sớm khô, thay vào đó chất lỏng khả nghi màu trong suốt chảy bên khóe miệng...

“Xem ra lấp đầy bụng cậu là cách giải quyết phiền não đơn giản lại nhanh nhất.” Thầm Mến tiên sinh đưa con hào thơm nồng cho Thất Tình tiên sinh, tay nâng gọng kính màu đen lên.

“Ăn đi thôi !”

Thất Tình tiên sinh xem ra thực sự đau lòng, bởi vì cậu đã rót đến ly rượu đỏ thứ ba.

“Rót ít thôi, đừng uống nhiều rượu rồi lại bắt tôi đỡ cậu đi WC.” Thầm Mến tiên sinh khẽ nhíu mày.

“Cậu không đồng cảm với tôi gì cả! Đồ máu lạnh!” Thất Tình hung hăng ợ rượu, xiêu xiêu vẹo vẹo, nửa người nằm sấp bên cạnh bàn.

“Tôi máu lạnh nên mới chuẩn bị cho cậu bữa cơm sinh nhật ?” Thầm Mến tiên sinh ngán ngẩm chọc chọc lên đĩa cà chua, ngán ngấm cùng con ma men trước mặt đầu võ mồm.

“Vốn là cậu tự chuẩn bị cho mình.” Thất Tình tiên sinh lắc đầu làm vẻ khinh thường.

Thầm Mến tiên sinh nhếch miệng cười một tiếng, “Cả bàn này đều là món ai thích ăn nhất, nào ?”

“Tôi!”

Thất Tình tiên sinh cười hì hì, nhưng lại ưỡn ngực thẳng thắn thừa nhận.

“Ai !!~”

Uống cạn hai chai rượu tây, Thất Tình tiên sinh cúi đầu thở dài một tiếng. “Thầm Mến, cậu biết tôi thất tình lần thứ bao nhiêu rồi không ?”

Không đợi đối phương trả lời, cậu đập bàn, tức giận mà hét lớn. “16!”

“Lão tử thất tình tổng cộng 16 lần!” Cậu càng nói càng tức, xòe bàn tay ra bắt đầu đếm: “Lão tử từ năm lên 8 bắt đầu biết yêu, tới bây giờ đã 24 tuổi! Thất tình tất cả 16 lần!”

“Từ lúc có mối tình đầu đến giờ, mẹ nó chứ, bình quân mỗi năm một lần!”

Thất Tình tiên sinh khua tay, chỉ vào ly rượu đỏ trước mặt Thầm Mến, cao giọng hỏi: “Cậu nhìn thấy gì? Hai ly rượu? Nói cho cậu biết lão tử thấy được mười sáu ly! Mười sáu ly rượu!”

“Ruuuuuuuuuuuu” Bởi vì con ma men đột nhiên lớn giọng làm trần nhà vọng ra tiếng vang lớn, Thầm Mến tiên sinh thậm chí như cảm nhận được âm “uuuu” từ miệng Thất Tình bay vọt ra ngoài, xuyên qua cả cửa sổ, lắc hai cái rồi nhảy xuống.

Anh bắt đầu nghiêm túc cân nhắc xem ngày mai có nên dọn khỏi khu nhà này mà rời đi hay không.

Thất Tình tiên sinh say rượu làm loạn, rất rất đáng sợ ~

Lúc này, cậu đang loạn choạng từ ghế đứng lên, một bên trù mến ôm lấy bát canh trước mặt, một bên thì thào: “Cuộc sống thực sự rất nhàm chán a, nhưng may là ..”

“Lắm bầm nói gì vậy ?” Thầm Mến không giải thích được nhìn cậu.

“Tôi nói may là còn có...” Thất Tình tiên sinh chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn anh, từng sợi tóc nâu mỏng rơi loạn trên trán, ánh mắt long lanh chất chứa thâm tình, khóe mắt còn hơi phấp hờn.

Không ổn!

Thầm Mến tiên sinh trong lòng cả kinh, lập tức rời ghế tiến về phía Thất Tình!

Thế nhưng đã muộn, cậu trai trước mặt giấy dựa một chút, khó khăn nói ra vài từ cuối:

“Một bàn, ăn, theo tôi...Qe!”

Nôn đầy ra đất.

Thầm Mến tiên sinh lấy tay đỡ trán, cái thảm đất tiền hai ngày trước mới đổi!

Anh đỡ cậu trai đang lão đảo sắp ngã, hung tợn nói : “Tôi đúng là không nên đưa bọn chúng vào miệng hổ!”

3. Chuyện Thầm Mến

Thầm Mến tiên sinh vất vả thu dọn bàn ăn cùng lau sàn nhà thật sạch sẽ, lại còn phải dụ dỗ Thất Tình tiên sinh lên giường ngủ, chớp nhoáng đã quá nửa đêm.

Bận rộn nửa ngày, Thầm Mến tiên sinh đã sớm mệt, nghĩ muốn quay về phòng làm một giấc thì lại thấy đèn trong phòng Thất Tình tiên sinh sáng lên, sau đó truyền ra thứ âm thanh quỷ dị..

“Bộp!”

“Bộp bộp!”

Cái này có phải là tiếng vỗ tay của ..

“Thịch!”

Còn cái này nghe hao hao tiếng đập tường? Thầm Mến tiên sinh nửa nghi nửa ngờ.

“Bang!”

Thầm Mến tiên sinh cuối cùng không nhịn được nữa, đẩy cửa ra: “Hơn nửa đêm còn gõ gõ đập đập? Muốn hàng xóm hận chết chúng ta sao?”

Chỉ thấy Thất Tình tiên sinh mặc trên người một chiếc áo ngủ rộng thùng thình, đôi chân thon dài đứng ở trên giường, trong tay cầm một cuốn sách rất dày.

“Thì sao nào?”

“Đập muỗi! Đã thất tình thì chớ, đến cả bọn muỗi cũng khi dễ tôi!” Cậu trai vẻ mặt ủy khuất, áo ngủ màu trắng buông rộng rũ xuống ngang hông, vừa khéo che khuất đi bờ mông, đường cong tà ác như ẩn như hiện.

“Đốt hương muỗi đi!” Thầm Mến tiên sinh quay đầu, nghĩ nên nhanh chóng rời đi.

“Khói hương đau đầu lắm..” Người nào đó tiếp tục dùng giọng điệu ủy khuất nói.

“Mắc màn!”

“Màn cho một người, đây là giường đôi..”

“Vây găng chịu!”

“Nhưng hôm nay sinh nhật tôi, lại còn thất tình..”

Hai cái này thì liên quan gì đến nhau?

Thầm Mến tiên sinh cảm thấy đau đầu.

Cuối cùng anh vẫn quay trở lại, ôm Thất Tình tiên sinh lên giường, lại lấy chăn mỏng đắp lên hông cậu.

“Vây cậu nói nên làm sao bây giờ?” Thầm Mến nhăn nhin hỏi con ma men.

“Đồ ngốc! Không phải cậu cũng có màn sao, mang đến đây cùng treo xem nào.” Gò má Thất Tình ửng hồng, cặp mắt mơ màng nhắm hờ nhìn vô cùng khả ái, dù cho cuối cùng cậu ta nhìn không được ợ một tiếng.

“Cả người toàn mùi rượu.” Thầm Mến tiên sinh xoay người rời đi.

Đến khi Thầm Mến tiên sinh lờ lờ kéo kéo treo cái màn song song nhau, anh mới nghĩ đến một vấn đề quan trọng: Màn mắc cho cậu ta rồi, mình ngủ thế nào đây?

“Nói cậu ngốc thật không sai mà!” Thất Tình hiếm khi có dịp được quở trách người này, đắc ý vỗ vỗ xuống bên cạnh mình, “Không phải ngủ ở đây cũng được sao!” Lời còn chưa dứt, Thất Tình tiên sinh ngáp một cái thật to, nhanh chóng nhắm mắt tiến vào giấc ngủ, để lại khoảng giường trống bên cạnh.

Hình như có điểm không đúng.

Thẳng đến khi Thầm Mến tắt đèn lên giường, nhìn hai lớp màn ở giữa, anh vẫn còn nghi ngờ.

Thất Tình tiên sinh say rượu ngủ cũng không an ổn, lăn qua lăn lại khắp giường, chân tay giơ ra như chuẩn bị đánh trận.

Thầm Mến một bên cảm thán người này đang ngủ mà cũng có thể bận rộn như vậy, một bên cầm tay, giữ chân của cậu trai, đề phòng cậu hững hờ trí lại đá văng màn.

“Rốt cuộc treo màn lên thì có ích gì?”

Đến lần thứ ba Thầm Mến giữ đầu gối Thất Tình không để cậu đập màn, anh thấy đôi mắt cậu trong suốt, long lanh trong bóng đêm.

“Nóng!” Thất Tình chỉ nói một chữ, liền “Xoạt” một cái xốc chiếc chăn mỏng lên, cặp chân trắng ngần.

Chưa đến một giây Thầm Mến đã kéo chăn lên đắp cho cậu, mặt không đổi sắc nói “Uống nhiều không nên để tiểu đê lộ ra ngoài, rất dễ bị cảm lạnh.”

“Hử ?” Thất Tình nháy mắt mấy cái.

Thầm Mến bình tĩnh tiếp tục làm mặt lạnh.

Hai người cuối cùng cũng an ổn nằm cạnh nhau.

Thất Tình cười hắc hắc, khoe mắt cong cong.

“Giống như trở về quãng thời gian khi còn ở trong ký túc xá của đại học ý, nhưng lúc ấy cậu nằm ở đây, tôi nằm giường dưới. Ha ha, thật tốt, khi ấy tôi còn chưa thất tình lần thứ mười sáu..”

Thanh âm của cậu nhỏ dần, hồi lâu chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở..

“Tôi nghĩ hiện tại cũng rất tốt”, một lúc lâu, đến khi xác định người bên cạnh đã ngủ thật rồi, Thầm Mến mới khe khẽ nói: “Bởi vì hiện tại, tôi được nhìn thấy gương mặt em.”

Ánh trăng xuyên qua rèm cửa sổ, ánh sáng nhàn nhạt rọi một góc phòng, chiếu nhẹ lên khuôn mặt đang ở trước mắt.

Hình ảnh mờ lung mờ ảo, bởi còn cách nhau hai lớp màn..

Thầm Mến tiên sinh lẳng lặng nghĩ.

Đêm nay, có hai người trải qua sinh nhật tuổi 24, có hai người ngủ cùng nhau trên một chiếc giường, cách nhau hai lớp màn.

Một người thất tình mười sáu năm, một người thầm mến rất nhiều năm.

Từng nói qua, Thất Tình tiên sinh say rượu rất là đáng sợ, nhất là còn có một người tha thiết yêu cậu nằm cùng giường.

Lại nói, hoài niệm năm tháng vườn trường một đêm cũng phải trả giá đắt: chân của Thầm Mến tiên sinh bị đập ít nhất ba lần, thất lưng cũng xanh xanh tím tím một mảng.

Mà đáng sợ hơn cả, ngày hôm sau, Thất Tình tiên sinh một chút cũng không nhớ rõ.

4. Chuyện Bao Dưỡng

Sớm hôm sau, chuông báo thức đầu giường đúng hẹn mà kêu ầm lên.

Thất Tình tiên sinh giật mình một cái, xoay người từ trên giường ngồi dậy.

Năm phút trôi qua, Thất Tình tiên sinh vẫn ngồi...

“Còn không đi rửa mặt ?” Thầm Mến tiên sinh đẩy cửa bước vào.

“Ồ.....”

Thất Tình tiên sinh đáp lại một tiếng, hai mắt mơ màng, cậu vẫn ngồi bất động.

“Hôm nay không phải đến công ty mới báo danh hay sao ?” Thầm Mến hỏi.

“Ồ....”

Thầm Mến bất đắc dĩ, không còn cách nào khác là kéo cậu từ trên giường lên, dắt đến phòng vệ sinh, nhét vào tay cậu một cốc nước, lại đưa thêm cả chiếc bàn chải đánh răng.

Thất Tình vẫn như trước, mơ mơ màng màng, cầm bàn chải đánh răng đưa vào miệng chải.

Thầm Mến “.....”

Thất Tình “?”

Thầm Mến bắt lực đỡ trán.

“Kem đánh răng đâu ?”

Thất Tình chớp chớp mắt.

Thầm Mến đành phải tiếp tục giúp cậu, bóp kem đánh răng lên bàn chải của Thất Tình, nhìn một lượt cảm thấy trên dưới đều ổn cả rồi mới an lòng xoay người ly khai.

Chỉ trong chốc lát, phòng vệ sinh truyền ra tiếng hét kinh hoàng của Thất Tình tiên sinh.

“AAAAAAAAA!”

Thầm Mến vừa bưng cốc sữa nóng đặt lên bàn ăn, Thất Tình liền chạy vọt tới.

“Tại sao kem đánh răng lại có vị bạc hà ?!”

“Vì đó là kem đánh răng của tôi.”

“Ừ.... hể? Tại sao kem đánh răng của cậu lại ở trong miệng của tôi ?”

Thầm Mến thở dài.

“Để cho cậu tỉnh táo lại.”

Trước giờ vốn thích người kia nên với hương bạc hà này phi thường nhạy cảm, người nào đó ngượng ngùng cười cười, “Hề hề ... Tỉnh rồi! Tỉnh cả rồi!”

Khuôn mặt cậu phớt hồng, tóc tai rối xù như tổ quạ, áo ngủ màu trắng, cổ áo để hở lộ ra xương quai xanh gợi cảm, bên môi còn lưu dấu vết vô cùng khả nghi (a?) là bọt kem đánh răng trắng xóa .. Dừng lại! Không nên nhìn tiếp!

Thầm Mến bày ra nét mặt lạnh lùng, anh cúi đầu khuấy sữa.

Một lát sau, cậu tắm rửa sạch sẽ, khoác một thân tây trang giày da, cả người ngăn nắp gọn gàng, mang theo phong độ của một thanh niên tri thức mẫu mực chạy đến trước mặt anh.

“Đẹp trai hông ?”

Thầm Mến nhìn đồng hồ.

“Tám rưỡi đi làm, cậu còn mười lăm phút.”

Thất Tình bình chân như vại, phẩy tay cười cười. “Không sao! Tôi đi mười bốn phút là tới rồi!”

“Một phút còn lại để ăn sáng ?” Thầm Mến bình tĩnh nói.

Cánh tay đang phẩy của Thất Tình liền đơ lại...

Nhìn thấy người kia bày ra vẻ mặt đáng thương, Thầm Mến tiên sinh thở dài, cảm thấy bất lực thay cho con người này —— anh đi lấy một túi giấy dày, bên trong là hai cái bánh sừng bò còn nóng hổi, đổ sữa vào bình giữ nhiệt rồi đưa cho Thất Tình.

“Lái xe đưa cậu đi, trên đường có mười phút để giải quyết, ăn uống cẩn thận đừng như lần trước, để vụn bánh mì rơi đầy khắp xe.” Thầm Mến duỗi cánh tay, nhanh chóng khoác lên người chiếc áo gió, chìa khóa trong tay thuận thể được đưa lên, tiếng kim loại va vào nhau kêu leng keng nghe thật vui tai.

“Trẫm biết ái phi là tốt nhất mà!” Thất Tình tiên sinh ôm ngực, sau đó khoa trương kêu to, hướng người trước mặt mà nhào đến ôm, đương nhiên là cậu bị đẩy ra không thương tiếc rồi. Cậu len lén nhìn gương mặt người kia, nhìn thế nào cũng thấy người này thật đẹp trai nha, thật tốt bụng nha,.. mỗi giá trị đều được cậu ưu ái thăng cho lên bậc.

Thăng đến khi Thầm Mến lái xe tới lầu dưới công ty của Thất Tình, cậu trai vẫn còn ôm khư khư bình sữa đã uống hết, ngây ngô cười không ngừng.

5. Chuyện Ăn Uống

Nói đến nghề nghiệp, Thầm Mến tiên sinh có một tiệm cà phê của riêng anh.

Ngoài việc cung cấp các loại cà phê ngoại, Thầm Mến tiên sinh còn tự mình làm các món điểm tâm nhỏ, hình thức mỗi món phụ thuộc vào diễn biến tâm trạng trong ngày của ông chủ, có thể hôm nay bạn phát hiện trong tiệm có một món mới tuyệt ngon, nhưng ngày mai trở lại thì không có nữa. Tuy vậy, vẫn có rất nhiều khách hàng tâm tâm niệm niệm ghé thăm nơi này.

Thực đơn thay đổi thất thường, đương nhiên cũng có trường hợp ngoại lệ, ấy là khi Thất Tình tiên sinh có mặt trong tiệm.

Những lúc Thất Tình ở đây, khách hàng trong tiệm rất rất phấn khởi nha.

Bạn hỏi vì sao hả? Khách quen của tiệm đều biết, chỉ cần kéo cậu trai kia ra một góc, lấy giọng chân thành pha chút tiếc nuối nói: “Ai nha ~ thực đơn của tiệm hôm nay không có món XXX, chính là món XX với XX kết hợp vào thành XXX đấy, rất là ngon nha!” Sau đó lại hướng cậu trai thở dài: “Ai nha ~ thật tiếc nha, cậu cũng chưa thử qua phải hông?”

Quả nhiên không bao lâu, trên quầy hàng sẽ có thêm món XXX làm điểm tâm cho khách hàng, tuy rằng hầu như lần nào cũng là Thất Tình tiên sinh chén sạch gần hết, vậy nhưng mọi người ai cũng tha thiết mong chờ, dán mắt vào quầy hàng phía trước nhà bếp.

Thế nên lúc biết được Thất Tình tiên sinh tìm được chỗ làm mới, cảm thấy tiếc nuối nhất, xót xa nhất chính là những vị khách quen của tiệm.

”Ai

không có thực đơn vạn năng rồi!” Bọn họ cúi đầu, ủ rũ nói.

Nhưng mà, tìm được việc làm mới, Thất Tình tiên sinh rất cao hứng, đầu tiên là công việc tương đối nhàn hạ, thứ hai là còn gần nhà nữa — chỉ mất hơn mười phút đi đường thôi, có thêm thời gian ôm giường mỗi sáng khiến cậu rất rất hài lòng.

Thầm Mến tiên sinh lắc đầu đánh giá : “Lười không chữa được!”

Ngày đầu tiên đi làm, Thất Tình tiên sinh dốc hết sức, cậu làm việc tốt ở đây là coi như có một chức vị an nhàn rồi, lâu dài còn có thể lười biếng một chút..

Buổi tối, hai người như trước đồng sàng cộng chẩm (chung giường với nhau), Thất Tình tiên sinh cách một lớp màn hứng trí bưng bưng kể chuyện ở công ty cho Thầm Mến: chẳng hạn như, ông chủ mới hơn ba mươi, lúc nào cũng bày ra vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị nhưng lại nuôi một con Samoyed lông xù tròn xoe; hay chuyện em gái ở quầy lễ tân thoát nhìn rất giống học sinh trung học, vậy mà đã làm việc ở đây được 5 năm rồi; còn cả, cùng phòng làm việc có một cậu bé, nói năng nhỏ nhẹ, mềm mại nhu thuận nhưng xử lý công việc lại dứt khoát, kiên quyết đến bất ngờ... vân vân..

Một, hai, ba... Thầm Mến nghe người bên cạnh liên miên không ngừng, trong đầu âm thầm đếm..

Đến khi cậu trai đem mọi người trong công ty kể hết một lượt, Thầm Mến tiên sinh nén thở dài — Không phân biệt giới tính tuổi tác, tình địch ở khắp mọi nơi, phe địch quá đông, ai ai cũng đều là đối tượng nguy hiểm phải cảnh giác..

“Tứ diện sở ca”, Thầm Mến tiên sinh cảm thán. (“Tứ diện sở ca”, đại ý là địch vây tứ phía”)

Sáng sớm hôm sau, Thất Tình tiên sinh hiếm khi không cần ai kéo, đúng giờ mà rời giường, thu dọn tươm tất liền đi làm.

Ngày thứ ba, Thất Tình rời giường có chút không tình nguyện.

Ngày thứ tư, Thất Tình vừa mở mắt, mặt mũi liền u ám.

Rồi đến ngày thứ năm, Thất Tình thở dài tuyệt vọng, giùng giàng mở cửa...

Thầm Mến tiên sinh hôm nay vẫn như cũ đến tiệm cà phê của mình, mới tới nơi, nhân viên phục vụ liền cầm thực đơn chạy ra hỏi: “Ông chủ, chiều nay điểm tâm là gì ạ?”

Thầm Mến khẽ mỉm cười.

“Bây giờ hăng còn sớm, đợi đến giữa trưa rồi tính.”

Đến trưa, điện thoại của Thầm Mến tiên sinh vang lên.

“Sao?” Anh nghe máy.

“Hu hu hu..” – đầu dây bên kia truyền đến thanh âm của Thất Tình tiên sinh, “Người ta không chịu được nữa rồi!”

”

Thầm Mến tiên sinh : “.....”

“Nói rất dễ nghe, có chuyện gì vậy?” Thầm Mến tiên sinh buông công việc trong tay.

“Chó chết, ông trời đang đùa tôi đây mà!!” Thất Tình cách microphone mà gào ầm lên, “Thứ hai cải trắng hầm cùng khoai tây, thứ ba cà tím hầm cùng khoai tây, thứ tư cà chua hầm cùng khoai tây, thứ năm ớt xanh xào với khoai tây, thứ sáu, chết tiệt, khoai tây cùng tỏi nghiền. Lão tử có chết cũng không ngờ mấy cha đầu bếp lại thần thông quảng đại đến mức này!!!!!!!!”

“Thức ăn căng tin?” Thầm Mến tiên sinh thông thả bước đến quầy bếp. “Vất vả cho cậu rồi, thức ăn cả tuần đều nhớ rõ ràng như vậy.”

“Tôi cam đoan người tiếp phẩm có thù hận với khoai tây!!” Thất Tình tức giận nói, kể đó giọng đầy ai oán: “Làm hại tôi mấy hôm nay đều ăn không no...”

Thầm Mến cười cười, nhàn nhạt hỏi “Muốn ăn gì?”

“Ha ha ha ha , chỉ có cậu là tốt nhất!” Người ở đầu dây bên kia lập tức cao hứng, “Ngoài khoai tây thì món gì cũng được! Còn nữa, mấy ngày này ở nhà đừng làm món gì liên quan đến khoai tây với chả đông tây...”

Năm phút sau, Thầm Mến tiên sinh cúp điện thoại, vẫy vẫy nhân viên phục vụ đến.

“Buổi chiều thực đơn cho trà là được rồi!”

Lại qua nửa giờ đồng hồ, Thầm Mến tiên sinh mang theo hộp đựng đồ ăn đứng dưới cửa công ty của Thất Tình.

6. Chuyện Tình Định

Lúc trước chúng ta nói đến Thầm Mến tiên sinh tới đưa cơm, vừa bước vào công ty, anh đã bị vây kín..

”Sao giờ mới đến ? Tôi sắp chết đói rồi

~”! Thất Tình tiên sinh mặt đầy dắc ý chạy ra đón bạn cùng giường, không đợi được mà giành lấy hộp đồ ăn, trên mặt cũng là một vẻ thiếu kiên nhẫn.

Hộp cơm vừa mở ra, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

“Cánh gà nướng tiêu, cá mực xoắn, còn có cả bánh mousse dâu tây kết hợp xoài ! Thật thịnh soạn mà!” Có người tấm tắc khen.

“Ai, có gì đâu, bình thường ở nhà đều ăn mấy món này!” Thất Tình tiên sinh tỏ vẻ lãnh đạm, ấy thế mà khóe miệng lại kiêu ngạo cong lên.

Mọi người đều thấy cái đuôi của cậu ta đang vẫy không ngừng kia.

“Đây là trúc mã nhà Thất Tình? Vừa nhìn đã biết là công a!” Em gái ở quây lễ tân cười gian, chữ “Hử” to đùng trên trán lúc ẩn lúc hiện.

“Xin chào!”. Thầm Mến tiên sinh khách khí trả lời, đồng thời trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Tình địch số 2 có thể bỏ qua.

“Ai ~~ thật ngưỡng mộ, bạn gái tôi còn chẳng bao giờ vào bếp a ~~ À mà, so sánh thế này có chút không đúng...” Em trai phòng nhân sự ngượng ngùng cười cười.

“Không có gì, tôi tùy tiện làm thôi ấy mà.” Thầm Mến khiêm tốn nói.

Tình địch số 3 có thể bỏ qua.

Thầm Mến tiên sinh yên tâm được một chút.

Thất Tình không để ý tới bạn mình, giành được hộp đồ ăn liền về chỗ ngồi, để lại Thầm Mến một mình ứng phó đám đông.

“Mấy ngày nay Thất Tình gây nhiều phiền toái cho mọi người rồi, tôi có làm một chút bánh pudding hạnh nhân với nước dâu, mong mọi người sau này chiếu cố cho cậu ấy.”

Thầm Mến tiên sinh còn chưa kịp dứt lời, mọi người đã nhiệt tình chạy đến vây quanh anh.

”Ai nha

cái bánh pudding này mềm mềm trơn trơn, nước sốt thơm ngọt lại có chút đắng, rất vừa vặn!”

“Nước dâu mát lạnh, uống để giải khát không gì tuyệt hơn!”

“Đúng là phụng phí của trời ! Thật ghen tị với cậu ta nha”

“Này này! Ít nhiều tôi cũng là một thanh niên nghiêm túc mẫu mực, tuổi trẻ tài cao, là mầm non ưu tú của Đảng và nhà nước đó !” Thất Tình ngậm cánh gà hô, bị mọi người dứt khoát cho ăn bơ.

Thầm Mến tiên sinh híp mắt cười quét quanh một vòng, chỉ số đe dọa không còn cao nữa.

Thầm Mến tiên sinh thật cao hứng.

Mọi người vui vẻ cười đùa quên cả thời gian, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, một người chậm rãi đi tới, “Có chuyện gì nóng nhiệt vậy ?”

“BOSSSSSSSSS!!!” Thất Tình lập tức vẫy đuôi, “Cá mực xoắn còn nóng hổi, anh có muốn ăn thử một chút hay không ?”

Lỗi tai Thầm Mến tiên sinh dựng lên !!

“Boss, đây là người nhà của Thất Tình, Thầm Mến tiên sinh.” Em gái quây lễ tân nhiệt tình giới thiệu hai người với nhau, “Hôm nay đến để đưa cơm cho Thất Tình.”

“Xin chào.” Boss đại nhân mỉm cười, vươn tay ra.

“Xin chào.” Thầm Mến tiên sinh cũng nở nụ cười, đưa tay ra nắm.

Chỉ số đe dọa không ngừng tăng! Tình địch số 1 vô cùng nguy hiểm đang ở ngay trước mắt!!!!

Trong lòng Thầm Mến tiên sinh không ngừng báo động, lập tức nâng cao cảnh giác, tiến vào trạng thái phòng thủ.

“Thật ngại quá, Thất Tình nhà tôi vốn kén ăn, buổi trưa gọi điện nói ăn không no, liền phải mang cơm đến cho cậu ấy, mạo muội quấy rầy rồi.” Thầm Mến cười vô cùng anh tuấn.

“Đâu đâu, xem ra thức ăn công ty không tốt cần phải cải thiện, lần sau tôi sẽ phân phó căn tin chuẩn bị thật tốt, nhất định khiến cho nhân viên vừa lòng.” Boss cười rất mê người.

“Thật ra tôi cũng mong cậu ấy ra ngoài rèn luyện một chút, ở nhà bị tôi chiều hư, thành ra vừa kén chọn lại còn tùy hứng.” Thầm Mến tỏ vẻ áy náy.

“Không có chuyện này, Thất Tình ở công ty rất siêng năng lại còn chu đáo, là một nhân viên tốt, là do tôi trước đây thiếu sót.”

Boss đại nhân đích thân giải thích, xua tay tỏ ý không sao cả, nói rồi xoay người tới chỗ Thất Tình vỗ vỗ vai, “Nếu thấy thức ăn trong căn tin không tốt thì nên phản ánh, sau này muốn ăn món gì thì nói trước, nha ?”

Thất Tình liền vội vàng đứng lên, cúi người gật đầu liên hồi “Vâng, đã rõ!”

“Cậu mấy ngày nay biểu hiện không tồi, cố gắng tiếp tục phát huy, tôi đặt nhiều niềm tin ở cậu.”

“Nhất định rồi! Anh cứ yên tâm!” Thất Tình cam đoan nói ra lời thề son sắt.

Thầm Mến tiên sinh cảm thấy người kia thật chững mắt, liếc qua chỗ cậu trai hăng còn đang xúc động, tại sao gương mặt kia nhìn thế nào cũng thấy phớt hồng ?

Anh yên lặng tiến về phía trước, thấy cậu trai đang đỏ mặt kia thu dọn xong đồ ăn liền đưa cho cậu khăn giấy.

Thất Tình nhận lấy lau lau một chút, theo thói quen trả lại.

Mọi người ánh mắt lấp lánh dõi theo hai người.

“Sao vậy ?” Thất Tình có điểm khó hiểu.

Bùm Bùm Xoẹt ——

Thầm Mến và Boss đại nhân nhìn nhau.

Đồng nghiệp A thấy trên đỉnh đầu mình có chút lạnh, đồng nghiệp B lại len lén kéo tay áo hắt.

“Cậu có cảm thấy không? Boss của chúng ta với người nhà Thất Tình có điểm như là ...”

“Như nào ?” Đồng nghiệp A nhìn hai người kia đang không ngừng phóng điện, nghi ngờ hỏi..

“Thì.. có cảm giác không tốt, thế nào cũng thấy hai người kia cùng một loại ”Khẩu phật tâm xà“, ”Mặt người dạ thú“..”

“”

Đồng nghiệp B cậu thật tinh tường nha !

Thầm Mến tiên sinh khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, mang theo hộp đồ ăn rời khỏi công ty, Thất Tình chậm chạp bước theo sau.

“Đến đây là được rồi, tôi đi đây.” Thầm Mến tiên sinh quay đầu lại nói.

Thất Tình hai tay nhét trong túi áo, đứng lặng yên ở ven đường.

“Làm sao vậy ?” Thầm Mến nhìn bộ dạng ấp a ấp úng của cậu.

“Cái kia.. Đồng nghiệp tôi hỏi thăm cậu, còn xin cả số điện thoại...”

Thầm Mến nhú mày.

Cậu trai len lén liếc anh một chút, “Cô ấy còn hỏi cậu thích mẫu người như nào...”

“Cậu trả lời thế nào ?”

“Tôi nói cậu có đối tượng thích rồi.” .. Thất Tình tiên sinh có chút lo lắng vắn về vạt áo ở phía trước.

“Đúng vậy.. Tôi đang thăm mền một người.” Vẻ mặt lạnh băng của người kia hiếm khi lộ ra chút ôn nhu.

“Là ai? Cái nhân viên tạp vụ mới tới tiệm cà phê hả ?” Thất Tình tiên sinh buột miệng hỏi.

“Nghĩ gì vậy? Cậu ta mới tới vài ngày.” Thầm Mền tiên sinh nhin không được vươn tay xoa đầu Thất Tình, “Ngoan, mau vào công ty đi, sắp hết giờ nghỉ trưa rồi. Đồng nghiệp đều rất tốt, cậu cũng phải cố gắng, đừng lười biếng như khi ở nhà, nghe chưa.”

“Rốt cuộc thì là ai..”

Đến khi không còn thấy thân ảnh người kia nữa, Thất Tình tiên sinh ngồi sụp xuống sờ sờ đầu mình, nhỏ giọng hỏi..

7. Chuyện Bạn Heo

Xét thấy biểu hiện của Thầm Mền tiên sinh ở công ty hồi trưa nay rất tốt, khiến cậu được nở mày nở mặt với đồng nghiệp, Thất Tình tiên sinh vô cùng cao hứng. Tan tầm về nhà, cậu lặng lẽ đi tới phòng bếp, lấp ló đứng phía sau Thầm Mền đang bận rộn.

“Hề hề.....”

Thầm Mền mãi thái thịt bò, cũng không quay đầu lại hỏi “Có chuyện gì mà cao hứng vậy ?”

“Để thưởng cho cậu hôm nay biểu hiện xuất sắc, mền đặc biệt mua một thứ rất hay tặng cậu!”

Thất Tình từ phía sau lưng lấy ra một hộp quà, vòng qua vai Thầm Mền mà giơ ra trước mắt anh.

Thầm Mền tiên sinh mở hộp ra nhìn, ba bạn heo tròn vo làm bằng gốm trắng nằm trong hộp, giương mắt nhìn anh.

“Đây là lọ đựng gia vị!” Thất Tình tiên sinh lấy ra một bạn, ở cái đuôi hình chữ Q của bạn heo kéo ra, bên trong là một cái bụng rỗng.

“Nơi này là để gia vị.”

Thất Tình xúc một muống hồ tiêu cho vào, sau đó vắn vắn mũi bạn heo.

“Làm thế này để lấy gia vị ra.” Cái mũi tròn trịa của bạn heo xoay xoay, bột mịn tràn ra từ lỗ mũi be bé.

Thầm Mền tiên sinh: “.....”

“Rất dễ thương đúng hông ?” Hai mắt Thất Tình tiên sinh sáng lấp lánh.

Thầm Mền tiên sinh nhìn bạn heo trên tay cậu bị lật đi lật lại, hết bị bạo súc rồi lại đến bị bóp mũi, yên lặng tỏ vẻ cảm thông.

“Rất tốt, tôi rất thích.” Thầm Mền tiên sinh xoay người hướng cậu trai trả lời, nhìn qua giống như cậu bị giam trong lồng ngực Thầm Mền.

Hình như... không phải đang nói bạn heo ?

Thất Tình tiên sinh có chút mất tự nhiên.

“..Cái kia, cần thái hả ? Để tôi giúp cho!” Cậu cuống quýt cởi tây trang áo khoác, lấy tạp dề đeo lên người.

Đồ dùng làm bếp nhà Thầm Mền đều đủ cả, phòng bếp cũng không lớn lắm. Hai người ở chung một chỗ, thì thoảng chạm tay đụng chân, bếp lửa bập bùng cháy, nóng quá a () . ~

“A a a !! Không chịu nổi!” Chỉ chốc lát, đầu Thất Tình tiên sinh đã đầy mồ hôi, phía sau áo sơ mi cũng ướt một mảng, cậu kêu to lao ra khỏi nhà bếp.

Thầm Mến tiên sinh cẩn thận rắc gia vị lên đĩa thịt bò. Anh giơ cao tay, lau lau văng trán rịn mồ hôi, nhẹ nhàng thở ra một chút.

Không chịu nổi, là tôi mới phải....

Nhưng mà, thả lỏng còn chưa được bao lâu, tiếng nước chảy trong phòng tắm thưa dần, sau đó, Thất Tình tiên sinh một thân khoan khoái nhẹ nhàng lại đi tới.

Một thân khoan khoái nhẹ nhàng, là vì ngoài tạp dề trên người ra, cậu ta, cái gì, cũng, không, mặc!!!!

“Thế này thì mát hơn!” Thất Tình tiên sinh vui vẻ nói, xoay người tiếp tục loay hoay với chỗ rau cải chưa xử lý xong ban nãy.

May thay, ít ra cậu ta còn mặc quần đùi.

Thầm Mến tiên sinh nghĩ thầm.

Ồ, eo kia thật nhỏ !

Thầm Mến tiên sinh không dời được ánh mắt của mình....

Thịt bò ướp xong xuôi, cho vào trong chảo, tiếng “Xèo xèo xèo..” vang lên liên tục, mùi thịt thơm bay khắp nơi.

“A ~ Thơm quá!” Thất Tình nhô đầu ra, cái mũi nhỏ liên tục hít hà, dưới cổ là xương quai xanh gợi cảm, hai khóa anh đào như ẩn như hiện phía sau tạp dề.

Không đượccccc!

Thầm Mến nhắm mắt lại, trong lòng kêu loạn lên.

Đúng lúc này, tiếng nổ đôm đốp trong chảo vang lên, Thầm Mến tiên sinh khẽ hít một hơi.

“Bỏng mắt rồi?! Ở đâu? Mu bàn tay hả!” Thất Tình tiên sinh vội vã kéo tay anh, mở van vòi nước.

Rửa nước lạnh một hồi, Thất Tình tiên sinh nhẹ giọng hỏi: “Còn đau không ?”

Thầm Mến tiên sinh nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy tay mình, vết phỏng đã nhạt màu hồng nhạt, không có cảm giác gì.

Thế nhưng, anh vẫn nghiêm túc gật đầu.

“Làm sao bây giờ, sẽ không sưng lên thành bọc nước chứ ..” Thất Tình lo lắng nhíu mày, “Hay để tôi thổi cho cậu một chút nhé ?” Không đợi đối phương đồng ý, cậu đã nâng tay của Thầm Mến lên.

Thất Tình tiên sinh kéo tay anh ra trước mặt, thận trọng thổi..

Thật thần kỳ, Thầm Mến tiên sinh nghĩ.

Tại phòng bếp ngọt ngào, mùi dầu mỡ loang trong không khí, mọi thứ xung quanh như đều biến mất. Thất Tình tiên sinh hơi chu môi, cái miệng nhỏ cẩn thận thổi thổi, mỗi lần đều thổi tới tận trái tim anh.

“Không có sưng lên, chắc không vấn đề gì đâu.” Thất Tình yên tâm ngẩng đầu.

A

Mặt của Thầm Mến tiên sinh thật là gần.

A A A ? ~~

Còn đang dần dần gần hơn nữa!!

Thất Tình tiên sinh ngơ ngác nhìn khuôn mặt anh tuần trước mặt.

Bị, bị ánh mắt của anh vây lấy, không động được....

Thất Tình tiên sinh cảm thấy mặt mình nóng lên....

“Reeng reeng reeng!”

Thất Tình tiên sinh như bừng tỉnh, cậu lập tức lui về phía sau, “Tôi, tôi đi nghe điện thoại!”

Phía sau truyền tới một tiếng cười rất khê, như có như không.

Hai người ngồi trước bàn ăn cơm.

“Thịt hơi dai ?” Thầm Mến tiên sinh hỏi.

“Không có, rất tốt!” Thất Tình tiên sinh vội trả lời.

“Cậu nhai hơn ba phút đồng hồ rồi.” Thầm Mến tiên sinh nhàn nhạt nói.

Thất Tình tiên sinh có chút thống khổ.

Mỗi thìa, mỗi miếng trong bát đều chất đầy hai chữ “Xấu hổ”, cậu bảo tôi nuốt như nào được chứ ?

“Cậu cứ từ từ mà ăn, tôi đi rửa bát.” Thầm Mến tiên sinh đứng lên.

Ba bạn heo trắng xếp được ngay ngắn trong phòng bếp, trong bụng bạn nào cũng đầy ắp gia vị, đuôi cong cong, mũi vểnh vểnh, vui sướng nhìn Thầm Mến tiên sinh.

“Đứa ngốc này!” Thầm Mến lần lượt gõ lên đầu ba bạn.

8. Chuyện Cái Màn

“Ha ha ha ha!” Ngồi đối diện Thất Tình là bạn tốt của cậu, Nhiệt Luyện tiên sinh (yêu thương cuồng nhiệt =))), lúc này hẳn ta đang cười sảng sặc.

“Thế nên, đúng lúc ấy cậu chạy đi nghe điện thoại ?”

“Đừng nói nữa ...” Thất Tình tiên sinh uể oải khuấy ly nước chanh.

“Này này,” Nhiệt Luyện tiên sinh vươn người qua, gõ gõ mấy cái lên đầu Thất Tình, “Ban đầu là ai mạnh mẽ tuyên bố rằng nhất định trong năm nay gạo sẽ nấu thành cơm? Thế nào vừa mới có một chút khởi sắc cậu đã co giò chạy, hả hả ?”

“Đừng đánh tởm mà...” Thất Tình thống khổ che đầu. “Đây... đây mới không phải là tởm sợ, là không kịp phản ứng!”

“Có cho cậu một trăm năm nữa cũng không phản ứng kịp.” Nhiệt Luyện xem thường nói.

“Có gan câu dẫn người ta, lại không có gan tiến thêm một bước ?”

“Chuẩn bị nhiều năm như vậy nay một phát đá vào, cậu nói xem phải phản ứng thế nào ?”

Thất Tình tiên sinh chôn đầu xuống bàn...

Nhiệt Luyện tiên sinh trông thấy bộ dạng đáng thương của cậu ta, đành phải hạ giọng nói: “Than thở cái gì? Đã lên giường nằm với nhau rồi còn không tìm được cơ hội ?”

Thất Tình tiên sinh yên lặng lặng yên...

Đúng là không tìm được cơ hội mà...

Ngày hôm đó là BOSS của Thất Tình gọi tới, bởi vì sắp đi công tác nên BOSS muốn đem con Samoyed sang, nhờ Thất Tình tiên sinh chăm sóc vài bữa..

“Không phải càng tốt sao ?” Nhiệt Luyện tiên sinh hỏi, “Trong nhà có động vật có thể hâm nóng bầu không khí, cậu có thể nhân cơ hội này mà tranh thủ một chút.”

” A a a a a! Ban đầu tớ cũng nghĩ thế nên mới đồng ý!” Thất Tình tiên sinh phát điên.

Camera quay ngược về thời điểm Thất Tình đem bạn Samoyed yêu quý của BOSS về nhà mình....

“Thầm Mến mau ra đây, tôi mệt chết rồi..”

Vừa vào nhà, Thất Tình liền ngồi sụp xuống chỗ huyền quan thờ, phía sau là một bàn cún màu trắng xóa đang lè cái lưỡi đỏ rực ...

“Đây là chó nhà BOSS của cậu ?” Thầm Mến đi ra.

“Uh... con chó ngu ngốc này! Ra khỏi nhà cái, gặp ai nó cũng phấn khích muốn chạy ra. Dọc đường cứ thấy người là nhào đến, hại tôi kéo nó mệt đứt hơi, tay trật khớp đến nơi rồi...”

Thấy bạn cún không an phận nhích tới nhích lui, Thất Tình tiên sinh mệt mỏi, không cách nào khác là bỏ dây kéo xuống, đặt mông ngồi lên. Cậu còn kéo nó nữa thì phát điên mất!

“Nó tên gì ?” Thầm Mến tiên sinh vừa lại gần vừa hỏi, bạn cún mắt đen láy cũng ngẩng lên nhìn chăm chú, rõ ràng là đang đánh giá anh.

“Samoyed”

“Không phải hỏi giống, là hỏi tên.”

“Đã bảo là Samoyed.”

“”

Thầm Mến tiên sinh trong lòng đánh giá tên Boss kia cũng thật lười biếng.

“Trông rất ngoan!”

Thầm Mến tiên sinh ngồi xồm xuống, gãi gãi cằm bạn cún.

Samoyed dõi theo từng động tác của anh, nhìn sang bên phải một chút, cái mũi ngửi ngửi, “Gâu..” một tiếng nhào tới.

“Ai u...!” Thất Tình tiên sinh đang ngồi, thiếu chút nữa bị nó đá ngã. Ngẩng đầu nhìn lên, bạn chó trắng đang bám lấy Thầm Mến, trông phấn khích vô cùng.

Lão tử vất vả đem nhà người về, chớp mắt nhà người đã chạy đi tìm người khác ôm ấp yêu thương!

Thất Tình tiên sinh ánh mắt u oán.

Thầm Mến tiên sinh phán đoán “Có lẽ vì tôi mới ràn đùi gà, nên nó thích ?” Nói rồi anh đi vào phòng bếp, gấp một cái đùi gà đưa đến trước mặt bạn Samoyed.

“Gâu gâu ăng...” Bạn cún mặt mày hớn hở, vui vẻ gặm đùi gà.

Đắc ý lắm hả? Rõ ràng đó là đùi gà của tao.

Thất Tình tiên sinh phẫn hận.

Bị mua chuộc bởi một cái đùi gà, kể từ đó, Samoyed rất có cảm tình với Thầm Mến tiên sinh, anh đi đâu cũng theo đó..

Thầm Mến ở trong phòng bếp nấu cơm, Samoyed ngồi xuống bên cạnh chân anh, Thầm Mến tiên sinh xem TV, Samoyed cũng chen lên sô pha ngồi, đem đầu gối lên đùi anh.

“Này, mày đề chết tao rồi !” Vốn luôn nằm trên sô pha, Thất Tình tiên sinh nặng nề nói.

Samoyed quay đầu nhìn nhìn cậu, hừ một tiếng, cái đuôi vẫy qua!

“A —— hất xì !”

“Cái đám lông xù này của mày thật phiền phức!”

Thất Tình tiên sinh nước mắt lưng tròng.

Không muốn xem cảnh một người một chó cãi nhau, Thầm Mến tiên sinh đứng dậy.

“Này này, mày muốn đi đâu ? Đó là phòng tắm!” Thất Tình lập tức túm lấy cái đuôi to của Samoyed.

“Tao còn không dám vào, ai cho mày dám ?”

“Gâu gâu.. ăng ăng ...”

Tối đến, như thường lệ, Thảm Mền tiên sinh lên giường Thất Tình ngủ.

Thất Tình chôn đầu trong chăn khăn trương nửa ngày, cuối cùng lấy dũng khí len lén vươn chân ra.

Cậu giả vờ ngủ say, trở mình, cổ chân chạm đến chân của Thảm Mền, chân nhỏ cọ xát mắt cá chân của đối phương.

Thảm Mền tiên sinh cứng người.

Trống ngực Thất Tình đập liên hồi, cậu cảm thấy màng nhĩ mình như muốn nổ tung.

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ đột nhiên truyền đến tiếng ma sát kì dị, Thất Tình cảm giác được Thảm Mền tiên sinh đứng dậy đi ra xem.

“Sao vậy ?” Cậu cũng ngồi dậy theo. Thảm Mền tiên sinh ra mở cửa.

Trong bóng tối chỉ thấy một bóng trắng “Xoẹt” qua rồi nhảy lên giường.

“A! Nặng chết mất!”

Thất Tình tiên sinh kêu oa oa, tay chân luống cuống ở trong màn.

Bạn Samoyed được BOSS đại nhân nuôi đến béo tròn, vừa nhảy lên thì hai màn liền sụp xuống...

“Ha ha ha ha ha !” Nhiệt Luyến tiên sinh cười như điên, hắn không đợi được nữa hỏi “Sau đó thì sao ?”

“Sau đó màn lại được mắc lên, nhưng mà con chó kia sống chết không chịu xuống giường, cuối cùng, hai người một chó chập vật trên giường ngủ một đêm.”

Thất Tình tiên sinh đập bàn ăn “Thình thịch!”.

” Cậu có thể tưởng tượng nằm trong màn còn bị con chó chết tiệt kia chen lấn xô đẩy một đêm có cảm giác như nào! Cái con chó ngu ngốc!”

Thất Tình tiên sinh cực kỳ tức giận.

“Tở cũng không nghĩ rằng nó ngu ngốc, ít ra so với cậu nó thông minh hơn.”

Nhiệt Luyến tiên sinh phun nước đầy bàn.

“Quên đi, còn nhiều thời gian mà!” Hắn an ủi.

“Cậu không hiểu,” Thất Tình tiên sinh buồn rầu nói, “Cảm giác này giống như buổi tối nóng bức nằm trong màn, bên cạnh có người chạm rầy quạt.”

“Mặc dù có một chút gió mát, nhưng vẫn thấy thiếu, lại muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa.” Thất Tình tiên sinh phiền muộn cắn ống hút.

“Ví dụ lung tung.” Nhiệt Luyến nhìn ra ngoài cửa sổ, “Vẫn còn treo màn, phẩy quạt, xem ra cậu sai bảo Thảm Mền nhà cậu không ít nhỉ.”

Thấy Thất Tình ủy ủy khuất khuất nhìn hắn, Nhiệt Luyến lạnh lùng tổng kết.

“Cậu căn bản là cách một lớp màn với bọn muỗi, bọn chúng chỉ có thể ngủ được chứ không ăn được, chỉ có thể ”Vù vù vù” bay qua bay lại ở xung quanh.” Hắn đập một cái lên ót Thất Tình.

“Nôn nóng cái gì chứ.”

9. Chuyện Hành Tây

Thất Tình tiên sinh đứng trước bàn, nhìn hai chiếc vé trên tay đến đờ đẫn, cậu nhớ tới lời bạn mình trước khi đi có nói.

“Muốn tiến thêm một bước thì không thể thiếu cái tình tiết gọi là thăng thần đối diện, phim hay kịch hay tivi đều có cả đó!”

Nhiệt Luyện tiên sinh trịnh trọng vỗ vai cậu.

“Anh chỉ có thể giúp cậu đến đây!”

“Còn có, sau khi mọi chuyện thành công, tớ đem Ngược Luyện nhà tớ tới dùng bữa, nhớ tiếp đón chu đáo nha.” (Ngược trong ngược bạo, S)

Nhiệt Luyện tiên sinh cười đến tà mị.

Thăng thần đối diện á ...

Thất Tình tiên sinh lặng lẽ đỏ mặt.

Thầm Mến đột nhiên đẩy cửa bước tới, “Làm cái gì vậy ?”

Thất Tình tiên sinh giật mình đem hai cái vé giấu đi.

“Tôi phải đi đến cửa hàng một chuyến, sẽ về nhanh thôi, cậu ở lại trông nhà.”

Thầm Mến tiên sinh khoác thêm áo rồi vội vã ly khai.

Bạn Samoyed nhân cơ hội lọt qua khe cửa, ngựa quen đường cũ nhảy lên giường của Thất Tình.

Khoảng trống cạnh bên giường xem ra không có ai lấp đầy rồi...

Thất Tình tiên sinh buồn bực nghĩ.

Tiệm cà phê tân trang lại, Thầm Mến tiên sinh gần đây bận rộn vô cùng.

Nhân viên mới đến tiệm làm việc lại đang học ngành thiết kế nội thất, hai người mỗi ngày không bàn qua bàn lại thì cũng là phác thảo thiết kế, có đôi khi tan làm còn về nhà tiếp tục thảo luận.

Số lần cậu nhân viên kia ghé nhà càng ngày càng nhiều.

Thất Tình tiên sinh và bạn Samoyed bắt đầu đánh hơi thấy sự nguy hiểm.

“Cứ thế này biết đến bao giờ ?” Thất Tình nhéo cái đuôi xù của Samoyed.

Samoyed lười biếng hừ một tiếng, tư thế nằm ngả vô cùng lảng lơ.

“A a a a ! Tao đã nói với mày là không được tha xương vào trong chăn của tao rồi cơ mà!!”

Thất Tình tiên sinh vén chăn lên, phát điên.

“Mày còn sợ có ai giành với mày hay sao, hả ?!”

Giăng co một hồi xong xuôi, Thất Tình thở dài.

Aiii, mình lại chẳng giúp được cái gì...

Cậu thấy trên bàn ở phòng khách đều là bản phác thảo thiết kế, laptop vẫn còn đang sáng đèn, gần đây Thầm Mến tiên sinh mỗi ngày đều công tác tới khuya.

Bạn Samoyed nín nót đi theo cậu, trong miệng còn ngậm một chiếc dép.

“Có không muốn bị bỏ rơi thì cũng vô dụng thôi...” Thất Tình tiên sinh ngồi xổm xuống nhận lấy chiếc dép, sờ sờ đầu nó.

Thất Tình tiên sinh ngân nga từ siêu thị đi ra, còn cầm hai túi đồ ăn nặng trĩu.

Trải qua một buổi chiều nghiêm túc suy nghĩ, cậu rút cuộc nghĩ ra cách tốt nhất có thể giúp đỡ Thầm Mến tiên sinh, ấy là vào bếp làm cơm tối.

Trước đây mỗi bữa đều do Thầm Mến tiên sinh phụ trách nấu, cậu chỉ việc phụ trách ăn, tưởng tượng ra cảnh làm xong một bàn cơm thịnh soạn, Thầm Mến tiên sinh nhất định sẽ rất vui mừng, Thất Tình tiên sinh chưa gì đã đắc ý.

Thật sướng nha, có tôi đây đức hạnh hiền lành chăm chuyện nhà lo chuyện cửa, thật không biết kiếp trước Thầm Mến cậu tu luyện thể nào mà tốt phúc đến vậy.

“Mệt chết mất ! Chờ bữa tối nay hoàn thành xong xuôi, cho cậu thấy tài năng thực sự của tôi!” Thất Tình tiên sinh hào hứng đá văng cửa.

Trong nhà, cậu nhân viên tạp vụ của tiệm cà phê đang đứng.

“A, cậu ở đây hả!” Thất Tình tiên sinh vui vẻ cười, nhiệt tình hăm hở “Đêm nay cậu không cần đi, ở lại cùng ăn cơm ha!”

Nhân viên tạp vụ cười cười, có chút xấu hổ nhìn Thất Tình bước đến gần.

“Trời ơi !! Nhà vừa bị cướp hả ???” Thất Tình sợ hãi kêu lên.

Trong phòng là một mảnh hỗn độn, đồ vật trong nhà lộn xộn khắp nơi, đệm sofa bị kéo rách, lông chim bay đầy ra, bình hoa trên bàn cũng siêu siêu vẹo vẹo, bể cá thì vỡ một góc, dưới sàn nhà nơi nơi đều là nước.

Thất Tình tiên sinh vã mồ hôi lạnh.

Cậu lại quên mất Samoyed.

Lúc Thất Tình dẫn bạn cún về nhà, Boss đại nhân liên tục nhấn mạnh, nói rằng bạn cún bản tính hiếu động, Samoyed cũng càng ngày càng bướng bỉnh. Nếu trong nhà không có ai, nhất định phải đem nhốt trong phòng trống. Nhà trọ của Thất Tình và Thầm Mến ở lầu chót, có riêng một khoảng ban công ngoài trời.

Mọi khi Thất Tình tiên sinh đi làm, đều là Thầm Mến tiên sinh chăm sóc bạn cún, trước khi đến tiệm, Thầm Mến đều đem Samoyed ra ngoài ban công nằm tắm nắng.

Nhưng hôm nay Thất Tình hào hứng đi ra ngoài, ,mải tính toán những đồ cần mua, căn bản là quên mất trong nhà có một vị cần cậu phải chiếu cố.

“Laptop không dùng được ?” Thầm Mến tiên sinh trầm mặt đi tới.

Laptop của anh lúc này bị ướm nhẹp treo trên cửa sổ, hai bên trái phải cũng treo mấy bản vẽ đồng số phận bi thảm.

Nhân viên tạp vụ lắc đầu, “Ngâm trong bể cá lâu như vậy... Ngay mai đem đi sửa”, rồi hướng tới phía Thất Tình tiên sinh đang ngây ngốc cười một chút, “May mắn là tôi đã lưu bản thiết kế vào USB, nhưng mà hôm nay chúng ta mới sửa chữa một vài chỗ còn chưa kịp save, chắc phải làm lại.”

“Vất vả cho cậu rồi.” Thầm Mến tiên sinh nói.

“Không có việc gì.” Cậu nhân viên tạp vụ liếc hai người một cái, “Cái kia... Tôi về trước tranh thủ làm cho đuối kịp tiến độ hôm nay, không ở lại ăn cơm được.”

Thất Tình tiên sinh đi tới xem laptop của Thầm Mến, vỏ ngoài đã bị mài mòn, mặt trên còn có một dấu răng của Samoyed. Cậu nhớ tới Thầm Mến đã dặn đi dặn lại hàng nghìn lần rằng trước khi rời nhà phải bố trí, thu xếp ổn thỏa cho Samoyed.

“Xin lỗi... Tôi, chỉ là lúc đấy vội vã ra khỏi nhà..” Thất Tình yếu ớt nói..

Thầm Mến tiên sinh khoát tay cắt ngang lời cậu, dây TV và loa đều bị kéo ra, lộn xộn rồi hét vào với nhau, Thầm Mến tiên sinh chậm rãi gỡ rối từng dây, từng dây một.

“Xin lỗi, cậu đừng giận nữa ..”

Thất tình nhỏ giọng nói, nắm thật chặt hai túi trong tay. Túi nylon không chịu được chỗ nguyên liệu nấu ăn nặng trĩu, rách ra một đoạn, một củ hành tây rơi xuống, lăn đi..

“Được rồi.”

Thầm Mến tiên sinh cuối cùng cũng nói.

“Tôi cũng không tức giận.”

Anh nhặt củ hành tây lên, nhét vào trong tay Thất Tình, nhẹ nhàng xoa xoa đầu cậu, thở dài nói: “Cậu bao giờ mới có thể trưởng thành lên một chút...” Vì thức đêm nhiều, dưới mắt anh có quầng thâm nhàn nhạt.

Thất Tình cảm nhận được tiếng thở dài lạnh lẽo, toàn thân cậu tê dại dường như không nhúc nhích được, trong lòng không ngừng lo lắng, một chút cũng không yên ổn.

“Tôi đi làm cơm trước!” Cậu cầm theo túi chạy ào vào phòng bếp.

Trong phòng bếp cũng rất hỗn độn, may là nồi, chảo, đĩa, đều được cất ở trong tủ, thế nhưng cái vung nồi không biết bị vật gì đập thủng một lỗ, cốc sữa sáng nay Thất Tình chưa uống xong cũng bị đổ tung tóe khắp nơi.

Thất Tình tiên sinh hít sâu một hơi, đem hành tây trong tay đặt lên thớt, lấy ra một con dao thái từ trong mớ hỗn độn

“Sát!” Nhát dao hạ xuống, mùi cay nồng lập tức xộc lên, hốc mắt Thất Tình tiên sinh bắt đầu đỏ .

“Xoẹt xoẹt xoẹt” Thớt gỗ bị dao thái loạn, Thất Tình tiên sinh bất chấp hạ từng nhát dao xuống, nước mắt cũng theo đó, từng giọt từng giọt không ngừng rơi..

10. Chuyện Âm Mưu

“Giả bộ đáng thương cái gì, hả ?”

Thầm Mến tiên sinh tìm lại giọt lệ rưng rưng sắp rơi của Samoyed, lại lấy tay cạy miệng của nó: ”Dám tha laptop của tao ném vào bể cá! Răng đã sứt cái nào chưa ?

Samoyed giãy giụa thoát khỏi tay anh, cong đuôi bỏ trốn.

Thầm Mến tiên sinh tiếp tục đi sang dọn phòng của Thất Tình tiên sinh.

“Bít tất thế nào lại ở dưới gối ..”

“Bút chì gọt xong còn lưỡi không đem vỏ đi đổ..”

“Đây là cái gì nữa? Hạt đào ?”

Khụ.. Mấy cái này, chắc không phải tác phẩm của Samoyed đâu nhỉ..

Thầm Mến tiên sinh bắt lực nghỉ, tiện tay nhặt bạn heo đất ở dưới chân giường lên.

Bạn heo trắng khóe mắt cong cong, cái đuôi vểnh vểnh, cùng với mấy bạn heo đựng gia vị Thất Tình tiên sinh lần trước tặng giống hệt nhau, có điều, bạn này lớn hơn một chút.

Hử ?

Anh lắc nhẹ bạn heo đất.

Bạn heo tròn rung rung, miệng hé ra một nửa tờ giấy.

Thầm Mến tiên sinh rút ra.

Trên tờ giấy chỉ có vài chữ: Suối nước nóng, khăn tắm, thẳng thắn đối diện.

???

Thầm Mến tiên sinh cảm thấy khó hiểu, quyết định rút thêm một tờ giấy nữa.

Phòng bếp, tạp dề, cúi người.

Thầm Mến tiên sinh sửng sốt một hồi.

Lại mở tờ tiếp theo: phòng tắm, khăn mặt, quần soóc.

Thầm Mến nhớ lại lúc trước, Thất Tình trốn trong phòng tắm nói mình quên mang khăn mặt với quần soóc, trong khi rõ ràng mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn trong phòng tắm, lại muốn sống muốn chết bắt anh tự tay đi vào đưa cho.

Thầm Mến tiên sinh kéo đuôi bạn heo, cả cái bụng tròn nhét đầy giấy cứ như vậy lộ ra.

Áo ngủ, màn, chăn.

“Bộp!” Thầm Mến cầm tờ giấy vỗ mạnh xuống bàn, neho mảy lại.

Đến giờ ăn tối, Thầm Mến tiên sinh nín lặng nhìn bàn ăn.

Hành tây thái nhỏ xào cùng thịt bò, trứng xào hành tây, hành tây xào chua ngọt, hành tây chiên giòn, hành tây trộn mộc nhĩ và canh cà chua cùng hành tây.

Thầm Mến tiên sinh : “.....”

Thầm Mến tiên sinh hỏi : “Câu rốt cuộc mua bao nhiêu hành tây vậy ?”

Thất Tình cúi đầu miễn cưỡng trả lời : “Không nhiều lắm, bốn năm cân gì đó.”

Cũng đâu nhất thiết phải làm hết luôn một bữa...

Thầm Mến âm thầm đổ mồ hôi ...

Anh cầm thìa gắp một chút hành tây xào chua ngọt, độ dày hành tây vừa phải, chua chua, ngọt ngọt, tan đều trong miệng ăn thật ngon. Lại nếm một muôi canh, vị hành tây nồng đậm nhưng lại không quá gay mũi, cũng rất ngon.

Thực ra mấy năm trước anh cùng Thất Tình cùng học nấu ăn, dạy hai người là một đầu bếp cực kỳ nghiêm khắc.

Thầm Mến học hành chăm chỉ cẩn thận, từng bước từng bước đều tuân theo đúng trình tự, yêu cầu của thầy dạy. Kiến thức cơ bản cũng nắm thật chắc.

Mà Thất Tình đối với hương vị món ăn cực kỳ mẫn cảm, ngẫu nhiên cũng có thể sáng tạo, phối hợp các nguyên liệu nấu ăn lại với nhau. Nhưng cậu bữa đực bữa cái, một hai ngày liền mất hứng học.

Thầm Mến tiên sinh nhớ lại khi đó thầy dạy có nhận xét.

“Thầm Mến cậu vậy là ổn rồi, thế nhưng vẫn cần phải cố gắng thêm, miễn là kiên trì, sớm muộn gì cũng sẽ thành công.”

“Về phần tiểu tử Thất Tình kia,” Thầy lắc đầu, “Mặc dù cậu ta có chút thông minh, nhưng lại không biết kiên nhẫn, cả thèm chóng chán, không ổn chút nào.”

Thất Tình vui đầu ăn, thỉnh thoảng không tự chủ hít hít mũi rồi lại lập tức cẩn thận áp chế, len lén liếc nhìn Thầm Mến.

Thầm Mến nở nụ cười.

Thầy nói cũng không hoàn toàn chính xác.

Ít ra, nhiều năm như vậy rồi, Thất Tình chưa từng chán ghét món ăn anh làm.

Thất Tình tính tình giống như một đứa trẻ, thích cái gì cũng phải làm bằng cho được, chán rồi thì liền buông bỏ. Thế nhưng chỉ duy nhất —— miễn là món do Thầm Mến tiên sinh làm, bất luận cậu lúc ấy có đang gặp gỡ dự tiệc cũng sẽ hấp tấp ăn qua loa làm cảnh, sau đó chạy về nhà dùng cơm.

Thời gian đó Thầm Mến luyện tập nấu ăn, dù là thành công hay thất bại, Thất Tình cũng sẽ ăn hết sạch rồi mới nói ra cảm nhận của mình.

Thất Tình tiên sinh là giám khảo của riêng Thầm Mến, mà Thầm Mến cũng là đầu bếp của riêng Thất Tình.

Về sau Thầm Mến có tiệm cà phê của riêng mình, tiệm dần có tiếng tăm, càng ngày lại càng có nhiều khách ghé. Thất Tình vẫn vui tươi hơn hớn như trước, so với mọi người còn vui vẻ hơn.

Khách hàng hay giả vờ oán trách, món ngon ông chủ làm đều vào miệng Thất Tình hết cả rồi.

Thất Tình luôn cười cười đắc ý, về nhà bắt chước nói lại cho Thầm Mến tiên sinh nghe.

“Ai ~~ Đám người này thật là..” Thất Tình tiên sinh khoa trương thở dài, “Đồ ngon tôi đều ăn hết,” cậu vỗ vỗ cái bụng “Mà không thể ăn được cũng sớm vào bụng tôi cả rồi !”

Nháy mắt bữa tối cũng xong, Thầm Mến tiên sinh hắng giọng, “Cái kia..Tôi vừa giúp cậu thu dọn phòng ngủ..”

Thầm Mến còn chưa kịp dứt lời, đã nhìn thấy Thất Tình tiên sinh móc hai chiếc vé ra đặt lên mặt bàn vỗ mạnh!

“Sáng mai BOSS trở về đem Samoyed đi.” Thất Tình tiên sinh giọng điệu cương quyết, chỉ là, khóe mắt vẫn còn hồng hồng..

“Sau đó, chúng ta đi suối nước nóng !”

11. Chuyện Tỏ Tình

Dưới ánh nắng chói chang, hai người Thất Tình và Thầm Mến tiến vào khu suối nước nóng, Thất Tình tiên sinh cảm thấy hơi hận. Có ai trời nóng hơn 30 độ đi tắm suối nước nóng không ...

Thất Tình tiên sinh lau mồ hôi trên mặt, trong lòng âm thầm khinh bỉ cái chủ ý ngu ngốc của bạn mình.

Đến khi hai người bọn họ dưới sự chăm sóc nhiệt tình của người hướng dẫn đi vào hồ nước công cộng, mồ hôi Thất Tình tiên sinh một lần nữa lại tuôn rơi.

Suối nước nóng, bên hồ cơ man là người, còn không ngừng ra ra vào vào, khắp nơi nước chảy lênh láng.

Đây là nhà tắm trẻ con sao ?

Thất Tình tiên sinh đỡ trán.

Kế hoạch đã định, biết làm thế nào bây giờ ?

Thất Tình tiên sinh hận không thể rắc ột xuống đầy hồ.

Nóng như thế này, mấy người đi suối nước nóng là mong bị cảm nắng hả hả?!!

Thấy người bên chần chừ bước vào, Thầm Mến tiên sinh dừng lại.

“Hơi nóng.” Anh nhìn Thất Tình tiên sinh.

“Hử ? ” Thất Tình mãi đắm chìm trong đau khổ, não bộ chưa kịp phản ứng.

“Lúc lái xe đi vào thấy có bày nước trái cây ướp lạnh, tôi muốn uống.” Thầm Mến tiên sinh cười nói.

“Ngoài kia cũng có máy bán nước, không cần mua ở đó.” Thất Tình tiên sinh một bên phàn nàn, một bên xoay người đi.

Thầm Mến tiên sinh mỉm cười, vẫy tay gọi nhân viên lễ tân lại gần.

Đến khi Thất Tình tiên sinh cầm hai chai nước đá đi tới, nhân viên lễ tân cười híp mắt nói với cậu : “Tiên sinh, thật ngại quá, hồ nước công cộng đông người không thể chứa thêm được nữa. Để xin lỗi, chúng tôi bố trí cho ngài và bạn hồ tắm tư nhân, mời đi theo tôi.”

Thất Tình tiên sinh đành phải theo nhân viên đến chỗ hồ tắm tư nhân.

“Bạn của ngài đã ở trong đó rồi.” Nhân viên lễ tân bày ra tư thế mời, sau đó rời đi.

“Woa ~~~ đái ngô nơi này thật tốt nha!” Thất Tình hưng phấn hô to.

Hồ tắm tư nhân so với hồ tắm công cộng tốt hơn rất rất nhiều, có cả phòng riêng để thay quần áo, bên cạnh hồ có cây dù to để che nắng và ghế nằm, bốn phía cây cỏ rậm rạp tốt tươi ngăn cản người ngoài nhìn vào, cảnh vật thanh tịnh đẹp đẽ, không khí thì lại mát mẻ.

“Cái này..” Thất Tình tiên sinh cao hứng, “Thầm Mến cậu đang làm gì vậy? Nhìn khu này rất đẹp nha!”

Là điều kiện tối quan trọng để thực thi kế hoạch câu dẫn nữa! Ha ha ha!

Thất Tình tiên sinh xoa xoa tay nghĩ.

“Đây,” Trong phòng thay quần áo vọng ra thanh âm của Thầm Mến tiên sinh.

Thất Tình tiên sinh nhìn thẳng, Thầm Mến ở trần, dưới bụng thì quấn khăn tắm.

“Mua về rồi ?” Thầm Mến tiên sinh khoan thai đi tới, khăn tắm theo từng bước chân mà nhấp nhô lên xuống.

“Bộp!” chai nước trong tay Thất Tình tiên sinh cứ thế rơi xuống. .

Thầm Mến mỉm cười, khẽ cúi người, chậm rãi nhặt lên.

A a a a a, cơ bụng dưới a ~~~

A a a a a, cơ bụng a

A a a a a, cơ ngực a

Hai mắt Thất Tình tiên sinh rục rịch.

“Sao lúc nào cũng bắt tôi phải nhặt đồ dùm cậu vậy ?” Thầm Mến cười híp mắt nhìn Thất Tình, “Đồ uống tôi cầm cho, mau thay quần áo đi.”

Thất Tình nuốt nước bọt, liều mạng đưa chai nước ra, vô tình chạm phải cơ ngực trước mắt, cậu lúng túng rồi chạy một mạch vào phòng thay quần áo.

Ở trong phòng ngơ người thật lâu, Thất Tình tiên sinh chậm rãi bước ra, so với vóc dáng cường tráng của Thầm Mến, bản thân vừa trắng lại còn gầy, chẳng có mị lực chút nào cả. Thất Tình tiên sinh vô cùng phiền muộn.

Vậy mà vừa bước tới cạnh hồ, cậu lại đờ người.

Thầm Mến tiên sinh thản nhiên ngồi trong hồ, cánh tay thon dài khoác lên thành hồ, cổ hơi ngửa về phía sau, bởi vì gặp nước mà tóc rũ xuống, vài sợi tùy ý vén ở sau tai, giọt nước trên tóc chậm rãi chảy xuống. Phần cơ thể lộ ra trên mặt nước cũng vương những giọt nước trong suốt, dưới ánh nắng vàng lại trở nên lấp lánh như những viên kim cương. .

Cứ thế này sẽ hỏng mất mất.

Thất Tình tiên sinh chần chừ lại gần.

“Nước suối có chút nóng, nhưng không sao đâu, ”Thầm Mến tiên sinh vừa nghiêng đầu đã thấy cậu, vỗ vỗ xuống chỗ trống cạnh mình, cười nói : “Đến đây đi !”

Thất Tình bước tới, “Tôm” một tiếng rồi xuống nước, cả người bị nóng đến giật mình.

“Không, khỏi cần! Tôi sang bên này.” Cậu luống cuống đập nước ra góc chéo với Thầm Mến, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Thầm Mến tiên sinh không để ý tới cậu, mở một chai nước, hơi ngửa cổ, uống “Ừng ực..”

Thất Tình tiên sinh nhìn không chớp mắt, thấy hầu kết người kia lên lên xuống xuống, nước uống chảy ra bên ngoài theo ngón tay anh trượt xuống, trượt qua cánh tay, trượt qua nách, lại xuống nữa xuống nữa..

Muốn chết!!

Thất Tình tiên sinh nghĩ thầm, tôi muốn trở thành cái miệng chai kia a.

“Cậu uống không ?” Thầm mến tiên sinh đưa mắt nhìn cậu, lại nhìn chỗ cậu ngồi, anh chợt hiểu. “Để tôi qua đó đưa cậu nhé ?”

“Không không không cậu đừng tới đây!” Thất Tình tiên sinh điên cuồng la, đáng tiếc đã muộn.

“Ào ào ào”, nước chảy một hồi, Thầm Mến tiên sinh đứng lên, khăn tắm ướt sũng rơi xuống đùi, đường đường nét nét đều nhìn rõ, không xót một cái gì.

A ! Trời ơi...!

Đầu Thất Tình tiên sinh nổ bùm một cái, cả người máu chảy ngược lên, gương mặt đỏ bừng, ấy mà người nọ vẫn còn chưa buông tha cậu.

Chai nước lạnh lẽo nhẹ nhàng áp lên mặt, Thầm Mến tiên sinh cúi người xuống, ghét vào lỗ tai cậu nhẹ giọng hỏi: “Sao mặt lại đỏ như vậy? Có chỗ nào khó chịu sao ?”

“Không.. phải...” Thất Tình hết điên cuồng lắc lại cúi đầu, khẽ thì thào..

“Sao cơ ?” Người nọ tiếp tục ghé bên lỗ tai cậu hỏi.

“Không phải là trình tự như này a..” Thất Tình tiên sinh thì thào, nước trong hồ rất nóng, cậu cảm thấy cả người mình như bị hun nóng lên, suy nghĩ trong não bộ kết thành một đoàn rồi chạy thành vòng vòng, cứ như vậy mơ mơ màng màng..

“Trình tự gì cơ ?” Người nọ chậm rãi hỏi.

“Là tôi quần khăn tắm đi tới..”

“Sau đó thì sao ?”

“Sau đó..” Thất Tình tiên sinh ôm mặt nói tiếp : “Tôi giả vờ ngã xuống, khăn tắm rơi theo. Rồi sau đó..” Cậu ngừng.

“Thế nào nữa ?” Người bên cạnh tiếp tục hỏi.

Thất Tình tiên sinh cả người cứng ngắc, chậm rãi quay đầu, cậu thậm chí còn nghe thấy cả các đốt ngón tay mình kêu răng rắc.

Hé ra một gương mặt quen thuộc.

Thầm Mến tiên sinh nheo mắt lại, nhẹ nhàng cười: “Rồi sau đó, thẳng thẳng đối diện ?”

“A a a !!”

Thất Tình tiên sinh cả người đỏ bừng, luống cuống tay chân giãy dụa một hồi, sau đó nghĩ ra cần phải chạy trốn, tiếc là nhảy ba lần vẫn không leo được lên bờ.

“Được rồi!” Thầm Mến tiên sinh ôm cậu trai lại, kéo cậu ngồi xuống dưới nước.

“Thành thật, ngây ngốc!”

Thất Tình tiên sinh bất động.

“Bây giờ tôi hỏi cậu trả lời.” Thầm Mến tiên sinh lúc này không đeo kính, đôi mắt sáng chăm chú nhìn người trước mặt, hai tay vững vàng giữ vai Thất Tình. Khăn tắm của Thất Tình tiên sinh sau một hồi giãy dụa, giờ nằm trên mặt nước, nhẹ nhàng trôi a.. nhẹ nhàng trôi a..

“Heo đất là của cậu ?” Sói lớn hỏi.

“Đúng vậy..” Cừu con sợ hãi, rụt rè trả lời.

“Giấy trong đây cũng là cậu viết ?”

“Đúng vậy..” Thanh âm cừu con nhỏ dần..

“Đúng vậy ? Là dùng để quyến rũ tôi ?”

“Ừ...” Cừu con hầu như không phát ra tiếng...

“Từ lúc nào ?” Thanh âm của sói lớn có điểm ôn nhu.

“Đại khái... được vài năm, từ khi cậu bắt đầu mở tiệm cà phê.”

“.. Vì sao từ lúc đấy bắt đầu viết mấy cái này ?” Thanh âm Thầm Mến tiên sinh chậm lại, anh buông tay ra, nghiêng người ôn nhu hỏi người ở trước mặt.

“.. Vì sao hả ?” Thất Tình dừng lại nghĩ, hồi tưởng lại trước kia.. “Đại khái là, .. bởi vì từ khi đó nhiều người biết đến cậu, mọi người đều vây xung quanh cậu..”

“Cậu sợ tôi xa cậu, nên nghĩ biện pháp lôi kéo sự chú ý của tôi ?” Thầm Mến tiên sinh nắm lấy bàn tay đang nắm thật chặt của cậu trai.

“Đúng vậy .. Tôi chỉ mong cậu vĩnh viễn làm cơm cho một mình tôi ăn thôi, nhưng tôi cũng biết đấy là điều bất khả thi..” Thất Tình thở dài, rõ ràng đã rơi vào trong hồi ức, “Khi ấy tôi mỗi ngày đều suy nghĩ, mỗi ngày đều suy nghĩ, phải làm thế nào bây giờ, nên làm gì đây, biết làm gì đây.. cuối cùng thì nghĩ ra cách này!”

Thất Tình trở nên hưng phấn, “Tôi mua sổ ghi nhớ, lúc nào cũng mang theo, xem tivi, xem phim ngoài rạp, khi đọc tiểu thuyết.. Nói chung cứ thấy một biện pháp hay liền lập tức nhớ kỹ, viết vào rồi đút cho heo đất!”

Thầm Mến tiên sinh dở khóc dở cười nhìn Thất Tình tiên sinh mặt mày hớn hở, “He he he, cứ như vậy càng ngày càng nhiều, khi nào cần thì lại lấy ra một tờ.” Cậu vung tay, tiếp tục nói: “Tờ nào dùng qua rồi thì gạch ở trên câu, phòng khi có dịp có thể dùng tới lần thứ hai.”

Thầm Mến tiên sinh lúc này đặc biệt muốn chặn miệng cậu trai trước mặt mình.

Thất Tình hồn nhiên chẳng biết, mãi mê đắc ý kể lại: “Sau đấy á, tôi phát hiện ra phòng tắm nhé, màn nhé, dùng rất tốt, tạp dề lần kia cũng vậy, tạp dề, lần trước ấy.....”

Thất Tình đột nhiên nhớ ra mình đang nói chuyện với người nào..

“Vậy nên uống say là giả, say rượu làm loạn là giả, còn, tạp dề lần kia cũng là cố ý ?” Thầm Mến tiên sinh ôn nhu hỏi.

“Cái đó.. cậu đừng giận tôi.. Tôi, tôi cũng đâu có muốn phải làm vậy.. ” Thất Tình vui đầu xuống nước.

Thầm Mến tiên sinh trầm mặc.

“Tôi hỏi lại cậu,” Anh tỉnh bơ kéo Thất Tình đến bên cạnh hồ, chặn lại người cậu.

“Tôi thích màu gì ?”

“Hề ?” Thất Tình sửng sốt, thế nhưng lập tức trả lời, “Màu đen.”

“Thích nhạc gì ?”

“Jazz.”

“Thích thời tiết ?”

“Trời mưa.” Thất Tình tiên sinh không hề nghĩ ngợi.

“Khẩu vị ?” Mỗi một lần hỏi, khóe miệng Thầm Mến tiên sinh lại nhếch lên một chút.

“Thích chua ngọt, ghét ớt.”

“Vậy cậu xem,” Thầm Mến tiên sinh kéo cậu trai đến trước mặt mình, “Còn ai hiểu tôi hơn cậu nữa? Sao tôi có thể bỏ rơi cậu được ?”

Tim của Thất Tình tiên sinh nhảy liên tục, yên lặng nghe Thầm Mến hỏi tiếp.

“Ngoài ra, muốn gây sự chú ý với tôi có nhiều phương pháp như vậy,” Thầm Mến chăm chú nhìn Thất Tình, “Sao kế hoạch của cậu đều là chọn quẩn rũ tôi ?”

Thất Tình tiên sinh hoảng loạn một chút. Sau đó cậu hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói từng chữ, từng chữ một.

“Bởi vì em thích anh.”

Em thích anh.

Từ lúc mới biết yêu, anh là mối tình đầu, năm tám tuổi.

Mỗi một lần sinh nhật, nguyện vọng của em đều là có thể cùng người mình thích ở chung một chỗ.

Thế nhưng, năm nào em cũng thất tình.

Thất tình mười sáu năm.

Thất Tình tiên sinh cúi đầu, khóe mắt dần đỏ.

Thầm Mến tiên sinh nắm cằm cậu, khẽ nâng lên. Cậu trai lại bị dọa sợ, mở to đôi mắt ướt nhẹp nhìn anh.

“Câu hỏi cuối” Thầm Mến tiên sinh nhin không được cười một tiếng.

“Người Thầm Mến anh thích nhất là ai ?”

Thất Tình chớp chớp mắt, mặt đỏ như trái táo chín, cái miệng nhỏ nhắn hé ra một chút, chưa kịp nói gì đã bị ngăn chặn.

Môi mềm chạm nhau. Đầu lưỡi đối phương dò xét tiến vào, nhẹ nhàng lướt qua, cậu trai run rẩy..

Mặt Thất Tình tiên sinh dần bốc khói, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào như vừa ăn đường.

Hóa ra thật sự lại là em.

Thì ra thất tình mười sáu năm, cũng đáng.

Cậu vui vẻ nghĩ.

“Khoan đã...!” Thất Tình đơ người lại.

“Tay tay tay.. tay của anh đang sờ chỗ nào vậy ?”

Khăn tắm trên người chẳng biết từ lúc nào đã không còn, chiếc khăn vẫn theo dòng nước nhẹ nhàng trôi a.. nhẹ nhàng trôi a...

Sóng lớn nhếch môi nở nụ cười.

“Không phải nói thẳng thẳng đối diện sao ? Anh đang làm theo đúng kế hoạch của em đây.!”

Chính văn hoàn.

12. Pn Chuyện Vợ Ông Chủ

Tiệm cafe của Thầm Mến tiên sinh cuối cùng cũng tu sửa xong!

~

Thất Tình là người đầu tiên xông vào nhìn.

“Em đã nói anh không việc gì phải sửa đi đổi lại nhiều lần như thế, quán không phải đang làm ăn rất tốt hay sao?”

Lời còn chưa dứt, Thất Tình đã ngậy người

Trong tiệm cafe, ánh đèn ấm áp lặng lẽ bao trùm lên căn phòng, ở giữa bày một chiếc dương cầm đen bóng, phía sau đàn, ở trên tường có treo màn hình LCD thật lớn, thỉnh thoảng có mấy cánh hoa xinh đẹp xoay tròn, chậm rãi bay..

Hai bên cửa sổ thủy tinh trong suốt cũng treo đèn chiếu, chấm nhỏ tỏa sáng trên thủy tinh lấp lánh lấp lánh, hết như đang đứng giữa bầu trời sao.

Thất Tình tiên sinh nói không nên lời.

Ngay từ lúc Thầm Mến tiên sinh muốn mở một quán cafe của riêng anh, Thất Tình tiên sinh vô cùng hưng phấn, thức đêm online tìm tòi, sau đó bám lấy Thầm Mến tiên sinh, không ngừng lải nhải mấy suy nghĩ của mình.

“Phải có một chiếc dương cầm thật lớn!” Thất Tình khoa tay múa chân, “Như vậy vừa vào tiệm liền có tiếng đàn du dương bên tai.”

”Mặt tường treo màn hình chiếu phim, phải là mấy phim văn nghệ của Pháp ấy, sẽ rất lãng mạn
”

”Mà á, hay nhất là có một khu vườn ngoài trời, buổi tối có thể ngồi đây ngắm sao
”

“Tóm lại á, càng hữu tình, thơ mộng lãng mạn càng tốt!”

Khi đó hai người mới tốt nghiệp, đều hai bàn tay trắng mà khởi nghiệp, chỉ có thể cùng nhau tưởng tượng, mơ ước một chút.

“Sân vườn có chút khó, tiệm chúng ta nằm trên đường cái.” Thầm Mến tiên sinh cất lời, kéo Thất Tình ra khỏi dòng hồi tưởng, cậu ngơ ngác nhìn người đàn ông đẹp trai đang hướng cậu cười, “Cho nên anh chỉ có thể đem mấy chấm nhỏ lấp lánh bên cửa sổ này đến thôi.”

Xong rồi xong rồi, mình khóc mất

~~

Thất Tình tiên sinh ghen ngào ngạt.

Thầm Mến tiên sinh dắt tay cậu trai, để cậu ngồi lên chiếc ghế mềm mại bên cạnh quầy bar, hôm nay anh đeo kính gọng đen, quần đen, trên cổ áo sơ mi lụa trắng có đeo một chiếc nơ bướm, toàn thân toát lên vẻ tao nhã hoàn hảo, thực sự là đẹp trai muốn chết mà!

“Tuy anh bây giờ không phải là đầu bếp của riêng em” Thầm Mến tiên sinh cầm tay Thất Tình, “Nhưng chỉ cần em còn thích, anh nguyện ý nấu cho em ăn cả đời.”

“Tiệm cà phê khách đến khách đi, nhưng vị trí này là của riêng em.” Thầm Mến vỗ vỗ ghế Thất Tình ngồi. Cái ghế hướng phòng bếp, kính thủy tinh trong suốt gắn trên bệ cửa sổ, nơi phòng bếp nhìn không sót một cái gì.

“Nếu em thấy nhớ, liền có thể ngồi đây nhìn anh.”

Thầm Mến tiên sinh cười híp mắt, quỳ một chân xuống sàn nhà, chẳng biết lấy ra một chiếc nhẫn từ lúc nào .

“Thất Tình tiên sinh thân mến, ông chủ của tiệm cà phê này vẫn luôn thầm mến em, thầm mến thật lâu cuối cùng cũng biết sốt ruột.”

“Tuy rằng anh ta có chút nhát gan, cũng không đủ thông thạo, nhưng anh ấy cam đoan sẽ mãi yêu em, sẽ cố gắng khiến em an tâm.”

“Cho nên, em nguyện ý làm vợ của ông chủ tiệm cà phê này chứ ?”

Thất Tình tiên sinh cuối cùng cũng không chịu được, cậu cẩn thận nắm lấy chiếc nhẫn, khóc lên thành tiếng.

“Ai, ai nói em là vợ ông chủ a!”

Thất Tình tiên sinh lau nước mắt, lau nước mũi, thút thút nói : “Ai, ai làm chủ còn chưa biết đâu!”

13. Pn Chuyện Tòa Soạn Báo

“Này này này! Sao còn chưa mang thức ăn lên ?” Nhiệt Luyến tiên sinh đập bàn đầy phách lối.

“Đây là tiệm cà phê, không phải tiệm cơm.” Thất Tình tiên sinh ngồi ở ghế giành riêng cho vợ ông chủ, lười biếng trả lời.

“Cậu là cái đồ vong ân phụ nghĩa, cái đồ qua sông đoạn cầu!” Nhiệt Luyến tiên sinh phẫn hận nói, “Nói đi, ai là người trăm cay nghìn đắng khổ sở giúp cậu lấy hai vé đi suối nước nóng, thúc đẩy quan hệ tiến thêm một bước hả, hả? Dựa vào cái gan thỏ của cậu, cho cả đời cũng đừng mong mộng đẹp thành thực!”

Thất Tình tiên sinh ủy ủy khuất khuất không nói lời nào.

“Đồ ăn tới !” Đầu bếp Thầm Mến bưng khay đi ra, đặt xuống bên bàn người ngồi đối diện Nhiệt Luyến. “Mời nếm thử.”

“Ồ ~ Đồ ăn của tôi đâu ?” Nhiệt Luyến ngơ ngác hỏi.

“Tiệm chúng tôi là tiệm cà phê, không phải tiệm cơm.” Thầm Mến tiên sinh nhàn nhạt đáp.

“Thế đồ ăn của tôi...? Là ai trăm cay nghìn đắng giúp...” Nhiệt Luyến tiên sinh không vui lại muốn làm ồn, bất gặp ánh mắt Thầm Mến tiên sinh xoẹt qua, cả người đình chỉ.

“Đúng rồi, trăm cay nghìn đắng lấy ra hai cái vé hạng trung, làm hại chúng tôi suýt nữa tắm cũng không được.” Thầm Mến tiên sinh nhìn Nhiệt Luyến khê nhếch miệng cười, Nhiệt Luyến tiên sinh đột nhiên thấy lạnh.

“Nếu không nhờ Ngược Luyến nhà cậu đổi thành vé hạng sang, cho cả đời cũng chẳng có cái gì mà mộng đẹp thành thực.”

“Hay hay. Phải tạ ơn Ngược Luyến đó ~” Thất Tình tiên sinh lập tức phụ họa.

“Không cần khách khí, dù sao cũng là suối nước nóng nhà tôi.” Người ngồi đối diện Nhiệt Luyến rót cuộc cũng cất lời.

“Chậm rãi thử, bữa này tôi mời.” Thầm Mến hướng người trước mặt gạt đầu, bước ra ngoài.

Nhiệt Luyến ỉu xiu nửa ngày, lẩm bẩm nói : “Thôi bỏ đi, dù sao thì vợ mình cũng được ăn.”

Hắn chân chó đẩy một cái đĩa đến trước mặt Ngược Luyến, “Vợ ~~ em ăn từ từ.” Sau đó cao giọng hướng phòng bếp nói: “Sẽ lại đến.”

Ngược Luyến tiên sinh mặt không biểu tình, thông thả ăn đồ của mình, nâng mắt thấy Nhiệt Luyến tiên sinh mở to mắt tha thiết nhìn mình, bèn tiện tay dùng đĩa xiên một miếng táo, quơ quơ cổ tay.

Nhiệt Luyện tiên sinh lập tức bày vẻ mặt cảm động: “Vợ à ~~ làm sao em biết anh thích ăn táo nhất vậy?” Sau đó há miệng cắn một cái, “Có mỗi em là hiểu anh~~”

Thất Tình ngồi nhìn, nhìn không được rùng mình một cái.

“Nè nè nè, anh xem” cậu gõ gõ cửa sổ thủy tinh phía sau lưng, “Anh nói xem Nhiệt Luyện từ khi nào trở nên buồn nôn như vậy, chịu không nổi.”

Thầm Mến tiên sinh liếc mắt nhìn không khí phía bên kia đang tỏa ra vài tầng hương phấn, liền ngoắc ngoắc ngón tay hướng cậu trai nhà mình: “Muốn hỏi.”

“Gì nữa ?” Thất Tình tiên liếc mắt xem thường.

“Vào rồi nói.” Thầm Mến tiên sinh khẽ cười. Anh kéo Thất Tình đi vào cửa, nhốt cậu trong lồng ngực của mình.

”Anh thích ăn món điểm tâm nào nhất ?

“Còn phải hỏi, quá dễ,” Thất Tình vênh mặt “Bánh kem sữa với anh đào.”

“Bây giờ anh đói bụng.” Sói lớn kéo con mồi đến góc tường.

“Hả ?” Bạn cừu nhỏ vẫn u u mê mê.

“Em nói xem ... ” Thầm Mến tiên sinh ghé vào lỗ tai cậu khẽ nói, tay bắt đầu không yên phận.

“Anh là ăn trái anh đào trước,” Vuốt sói vẽ vẽ trước ngực Thất Tình, “Hay là ăn sữa trước ?” Xuống, vuốt sói chậm rãi hướng xuống phía dưới, lại xuống phía dưới nữa

~~

“Hử .. hử ?” Bạn cừu nhỏ vẫn hoài ngây dại ..

“Quên đi.” Thầm Mến tiên sinh cười tà, mắt kính chợt lóe sáng. “Hay là ăn bánh kem trước tiên.!”

”Này này .. anh ... a

dừng tay

đừng ~~ a.... a

”

“Sao em không cho anh xem tiếp?” Nhiệt Luyện tiên sinh bị người yêu lôi đi.

“Không nên quấy rầy bọn họ, Thất Tình ngày mai vẫn phải đi làm.” Ngược Luyện kéo hắn ra đi ra ngoài.

“A ?” Nhiệt Luyện tiên sinh nhúc nhích đầu hỏi, “Được rồi, rốt cuộc thì cậu ấy đi làm ở đâu vậy ?”

“Ở tòa soạn báo ~!” Ngược Luyện tiên sinh cười trả lời.

Phiên ngoại hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-tinh-tien-sinh-buoi-sang-tot-lanh>